

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CARDINALE'Yİ PARLATAN
VISCONTI DESTANI

LEOPAR

Ben Affleck Jennifer Aniston Drew Barrymore Jennifer Connelly Kevin Connolly Bradley Cooper Ginnifer Goodwin Scarlett Johansson Justin Long

erkekler *ne söyler* kadınlar *ne anlar*

he's just *not*
that into you

FIDA
FILM

NEW LINE CINEMA
A Warner Bros. Company

Şimdi

DVD
VIDEO

ve

VCD
VIDEO

tiglon

TÜRK SİNEMASININ SEYRİNE SİYAD ÖDÜLLERİNDEN BAKINCA

SİNEMA YAZARLARI DERNEĞİ'NİN GELENEKSEL ÖDÜLLERİ
İÇİN İLK ETAP GEÇİLDİ VE ADAYLAR AÇIKLANDI.

İlerleyen sayfalarda adaylara bir göz gezdirmenizi öneririz. 69 Türk filminden 20'sinin bir biçimde ödül almak için umudu var. İşin ilginç yanı, sinemamızın ne kadar 'verimli' bir yıl geçirdiğini anlamak için belki bu 20 filme değil de, onların dışında kalanlara bakmak daha iyi bir resim veriyor. Kimi filmler var ki, tek talihsizlikleri hem rekolte hem de kalite olarak yüksek bir yıla denk gelmeleri. Ama işte sadece filmler değil, ödüller de içinden geçtikleri sürece tanıklık eder, iz düşerler. 42. SİYAD ödüllerine bakınca manzara şu: Ne kadar yerilse de kimi kategorilerde dışarıda kalan bazı adaylara insanın içi sızlıyor! Ne ki, elden gelen bir şey yok, 2009'u aynı anda hem acı hem de tatlı yapan biraz da bu oldu zaten.

Memlekette film üretimindeki artışın iyi olup olmadığının tartışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Film sayısı ne kadar artarsa o kadar iyi olur, diyen var. Bu kadar çok film içerisinde bu kadar fazla kötü film olursa izleyici yeniden kendi sinemasına sırt çevirir, diyen var.

Hemen söyleyelim, film üretiminin bu noktalara ulaşması, Avrupa'nın en büyük ülkelerindeki rakamlarla aşık atar hale gelmesi gurur verici bir gelişme. Ama yetmez! Arkasının gelmesi

için ikinci görüşü sarfedenlere kulak vermeli. Gerçekten de, 2008'deki izleyici sayılarına 2009'da rastlayamıyoruz. Film sayısı artarken o filmlere giden izleyici sayısının azalması bir şeylerin ters gittiğini göstermiyor mu?

Bundan 8 - 10 yıl önce SİYAD üyeleri önlerine gelen seçim formlarındaki her dal için yazılacak beş favori adayı belirlerken akla kararı seçiyorlardı. Yıl içerisindeki 20'yi bile bulmayan film sayısı işi yokuşa sürüyordu. Önde fazla seçenek yoktu, yolunu çoktan çizmiş birkaç sinemacının kiler dışında neredeyse tüm filmler sapır sapır dökülüyordu. Hatta kimileri çok zor koşullar altında kotarıldıkları için perdede adeta can çekişiyordu.

Ne mutlu ki, SİYAD üyeleri bu sene de saç baş yoldular. Lakin bu kez daha hayırlı bir sebepten... Artık film üretimimiz 70'e geldi dayandı. Hep söylüyoruz, pek çoğu 'ilk yönetmenlik ürünü' olan bu filmlerin yaratıcıları arasında bir elenme olacaktır. Şansı yaver gidip parasını çıkaranlar, taltif edilenler, yılmayan, inat edenler ikinci filmlerini de perdede izleme şansı bulacaklardır. Doğrusu o ya, bu toprakların da böyle sinemacılar ihtiyacı var.

2010'da ne olur, şu an söylemek güç. Ama bir sonraki yılın SİYAD seçimlerinin arifesinde üyelerden bazılarının kendi canlarına kıydıklarını duyarsanız şaşırmayın! Bunca iyi filme kıymaya elleri varmamış olacaktır muhtemelen...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, KEREM SANATEL, OKAN ARPAÇ, SELİN SEVİNC, MUHSİN AKGÜN, EMEL GÖRAL, FİLİZ ÖRGEN

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Akli Havada, Paranormal Activity, Sherlock Holmes, Kaptan Feza, Kim Kiminle Nerede?, Pıtırık, Gelecekte Bir Gün.

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerkleme yıldızları. Beş üzerinden, buçuksuz.

22 TRENDEKİ YABANCI

Güzin Özipek ve "Vur Be Ramazan"daki Kevser Ana rolüne dair...

24 ESRAR PERDESİ

42. SİYAD Ödülleri dağıtılmadan önce adaylara bir bakmaz mıydınız?

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Luchino Visconti'nin ölümsüz şaheseri: Leopar.

30 AİLE OYUNU

Son çıkan DVD eleştirileri: Nefes: Vatan Sağolsun, Doomsday, Evdeki Düşman, Eve Dönüş, Düzenbaz.

34 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı: Arthur Conan Doyle, Tek Kollu Boksör Uçan Giyotine Karşı, Curb Your Enthusiasm, Jenny Agutter, Eric Rohmer.

AKLI HAVADA

ORJİNAL ADI Up In The Air

YÖNETMEN Jason Reitman

OYUNCULAR George Clooney, Anna

Kendrick, Vera Farmiga,

Jason Bateman

YAPIM 2009 ABD

SÜRE 109 dk.

Filmin tarihsel açıdan
anlamli yanı,
milyonlarca insanın
işsiz kaldığı bir
dönemin psikolojisine
sahte bir ikiye bölmeyle
beş, 10 veya 20 yıl
sonra değil de, çok
daha dürüst ve
sorumluluk sahibi bir
tutumla hemen şimdi
ayna tutmasında.

TIPKİ BAZI KİTAPLARIN DÜŞÜNCELERİNİZE
TERCÜMAN OLAN TEK BİR SATIRINA
bile rastladığınız için sizi mutlu etmesi
gibi, bazı filmler de bir sahneyle size
yalnız olmadığınızı hissettirerek mutlu edebilir.
Özünde medeni insanın yalnız kalma tercihi
işleyen bir filmin bizi yalnız hissettirmede
mutlu etmesi de, senaryonun inceliğine bağlı
hoş bir ironi elbette. Filmde bu tür sahnelerden
bir tane yok; ama en akılda kalıcı olanlarının
birinden yola çıkalım.

Aynı uçakta seyahat eden iş arkadaşlarından
genç girişimci Natalie (Anna Kendrick) dizüstü
bilgisayarının klavyesini adeta tartaklarcasına o
kadar gürültülü kullanıyor ki, her zaman
soğukkanlı kalabilen kıdemli ortağı Ryan'ın
(George Clooney) alayına maruz kalıyor:
"Bilgisayarına hincin mi var?" diye soruyor
Ryan. Natalie'nin yanıtına bakın: "Bir hedefim
var."

Natalie en çok bu sahneyle binaların
temelini yavaş yavaş yiyen küf gibi sosyal
dengelerin altını kemiren bir modern çağ
hastalığının, yani hırsın mükemmel bir
izdüşümü haline geliyor. Bu hırs küpü gençler,
gerçekten de bilgisayarlarını bu şekilde
tartaklayarak çalışıyorlar. Vücut dilleriyle diğer
insanlardan daha fazla çaba gösterdiklerini ima
ediyorlar sanki. Bastıkları her tuşla
bilgisayarlarından başarı talep ediyorlar. Bunu
da "hemen istiyorum, şimdi!" edasıyla
yapıyorlar. Natalie'nin Ryan'a kıyasla film
boyunca asla sempatik bir karaktere
dönüşmemesi, senaryonun veya yönetmenin
bir eksikliği değil. Bilakis, Natalie'nin Ryan'ın
tam zıddı olması sayesinde filmin karakterler
portresi zenginleşiyor.

Ryan'ın insanları işten çıkaran ve çoğunlukla
da hayatlarını karartan biri olmasına, işten
çıkarıldığı insanların sonrasını zerre kadar
önemsememesine rağmen sinirine hiç
dokunmaması olgunluktan kaynaklanıyor.
Natalie 'işten kovma' repliklerini önceden
programlanmış bir robot gibi tekrarladığında

insanların en sert tepkilerini çekiyor. Bir bakıma
işçi-işveren ilişkisindeki mekanikliği kafalarına
kaktığı için de böyle oluyor. Ryan ise "hayatta
bunlar olabilir, ama her şeyin sonu değil,"
edasına yakın bir empatiyle yaklaştığı için
mutlaka ortamı yumuşatıyor. Sahte bir duruş
mu? Belki öyle. Belki de bu ılımlılığında başta
bağlılık olmak üzere hiçbir şeyi anlamlı
bulmamasının etkisi var. Bu da üzerine kafa
yurulması gereken ilginç ikilemlerden biri.

Birçok Hollywood yapımının aksine, Ryan'ın
nihilistik duruşunda depresif imalar yok.
Hayatından çok memnun. Tüm hayatını idealleri
üzerine inşa eden, bu doğrultuda da insani tüm
unsurları ezip geçici bir hırs geliştiren herkese
yaptıklarının boşuna olduğunu söyleyen bu tür
karakterleri Hollywood genellikle cezalandırır.
Cezalandırmasa bile, evlenmedikleri için, çocuk
sahibi olmadıkları için, ailelerine bağlı
olmadıkları için ve diğer tüm sözde değerleri
korumadıkları için onları kendi kendilerini
sorgulayıp ıslah olacakları bir noktaya kadar
getirir. Burada da Ryan'ın yalnızlığından
vazgeçmek üzere olduğu bir an gerçekleşiyor.
Ama ıslah olduğundan değil. Nezaketten
katılmak zorunda olduğu ama üzerine
tahmininden çok sorumluluk (mesela damadı
ikna etme görevi) bindiren bir düğünde fazla
vakit geçirdiği için. Sonuçta burnu öyle bir
sürtülüyor ki, genel manzarada tüm bu düğün
dernek geleneğinin bulaşıcı bir hastalık gibi
işlediği sonucu doğuyor. Açıkçası düğünlülük
romantik komedilerden beslenen Hollywood'a
bundan daha yaralayıcı bir darbe vurulamazdı.

Ryan'ın filmin sonundaki hüsrani, benzer
hikayelerdeki ıslah edilen karakterlerin tersine
gerçeği gördüğü için değil de, hayatı boyunca
koruduğu gerçekçi bakış açısını bir anlık toz
pembeliğe kapılarak kaybetmesinden
kaynaklanıyor.

Kısacası filmin dayattığı mutlak bir gerçeklik
yok. Gerçekte herkesin kocaman egolarıyla
"benim fikrim" diye çırpındığı ve başka hiçbir
şeyi dinlemediği bu linç çağında genellikle

Ryan, Platinum kartını kazandığında bile ona bağlılığı için teşekkür ediyorlar. Film ikilemlerle böylesine dopdolu oluşuyla gerçek hayata yaklaşıyor.

didaktik oluşlarıyla sinirinize iyice dokunan filmlerden çok daha özgür bir alan açıyor izleyicisine. Natalie ile Ryan'ın tartışmalarında biri çok haklı görünürken bir sonrakinde diğeri haklı görünebiliyor. Ama hiçbir zaman tüm tartışma ortamlarını kilitleyen "aslında herkes kendisine göre haklı" basitliğine düşmüyor.

Filmin tarihsel açıdan anlamlı yanı ise, milyonlarca insanın işsiz kaldığı bir dönemin psikolojisine sahte bir ikiyüzlülükle beş yıl sonra, 10 yıl sonra veya 20 yıl sonra değil de, çok daha dürüst ve sorumluluk sahibi bir tutumla hemen şimdi ayna tutmasında. Üstelik tek taraflı bir ayna da değil bu. Kolayca gözden çıkarılan insanları önemsiyor, ama onları işlerini her şeyden üstün tutukları için eleştiriyor da. İnsanların işlerini bu kadar önemli hale getiren şey onları sırtlarından da

bıçaklıyor. En acayip açmaz ise, onları işten çıkaran insanların da bunu kendi işlerini kaybetmemek için yapıyor oluşları.

"Amerikan Sapiğı"nın (American Psycho) meşhur kartvizit sahnesini anımsatan indirim kartları kıyaslama sahnesi ise, bir varlık özendirmesinden ziyade, Ryan'ın çok korktuğu bağlılığın, şirketler bazında da olsa kaçınılmazlığını vurguluyor. Çok beklediği Platinum kartını kazandığında bile ona bağlılığı için teşekkür ediyorlar. Film işte ikilemlerle böylesine dopdolu oluşuyla gerçek hayata yaklaşıyor, çağımıza bu yüzden çok yaklaşıyor. [2]

Evliliği de bekarlığı da yüceltmeyen nötr ve dürüst bir tavrı var.

Alex'in "senin erkek versiyonunum" repliği filme zıt düşecek kadar kör gözüne.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

3:08:26 AM

PARANORMAL ACTIVITY

HOLLYWOOD'DA OREN PELİ GİBİ ÇOCUKLARI SEVERLER. PELİ'NİN BU filmi 15 bin dolarlık bir bütçeyle çıkmış ama sadece Amerikan sinemalarındaki gişe hasılatı 100 milyon doları geçmiş durumda... Şimdi bu çocuğu alıp da ona büyük bir bilimkurgu vermezler mi? Nitekim vermişler. Anlayacağınız Oren Peli adlı bu garip isimli çocuk 'yırttı'.

Üstelik bunu da parlakmış gibi gözükten bir fikirden yola çıkarak yaptı ya, buna da 2000'lerin şimdilik en büyük sinema vurgunu desek yeridir.

Önce "Paranormal Activity"nin şu parlak fikrinden başlayalım: Tıpkı "Blair Cadısı" ya da "Cloverfield" gibi bütün film sözümüne 'bulunmuş kayıtlar'dan elde edilmiş. Micah ve Katie adlı beraber yaşayan bir çift, Katie'ye musallat olan bir cinden dolayı biraz huzursuz günler (daha çok geceler) yaşamaktalar. Kıza 8 yaşından beri musallat olan bu varlık, anlaşılan yıllarca Katie'nin büyümesini beklemiş. Hatta, "Büyüsün ve gerizekalı bir erkek arkadaşı olsun da biraz eğleneyim" diye beklemiş de olabilir!

Film, Micah'nın eve bayağı büyük bir ev kamerası almasıyla başlıyor (sanki "Avatar" çekecek! Ego-fallik ilişkisinin dibine vurulmuş!). Katie en başından beri (tabii ki bir film klişesi olarak adama göre daha sağduyulu bir kadındır) bunun bir işe yaramayacağını söyleyip, adamın ikide bir kamerayı burnuna dayamasından da rahatsız oluyor. Tabii ki olması gerek, zira bütün film bundan ibaret olunca seyircinin sağduyusunu ara sıra dillendiren biri gerekli orada...

Ancak Micah vazgeçmiyor. Şık ve de pahalı kamerasını yatak odalarının köşesine diyor. Kameranın yatak odasına konduğunu fark eden cin de adeta dozajı giderek artırdığı bir plan hazırlıyor malum çiftte. Tam 21 gece boyunca da bu planını tıkr tıkr işletiyor. Çünkü Micah bu planın işlemediği için gerekli her türlü sinir bozucu hareketi yapıyor (çünkü öyle yapması lazım bu parlak fikrin devam ettirilmesi için!). Belli ki evde geceleri dolaşan bir şey var. Bizim adam ürkütücü sesler yüzünden yataktan her zıpladığında evin içinde koşturup sanki o

gürültüler üst kat komşusundan geliyormuş gibi küfrediyor, etrafa bağırıp çağırıp, ucuz kahramanlıklar yapıyor! Katie'nin danıştığı bir medyumla 'bariz' alay ediyor, medyumun önerdiği paranormal uzmana 'deli' filan diyor. Oysa her gece yaşadıkları anormal durumlardan sonra normal bir insanda bir nebze olsun bu tip konulara farklı bir bakış gelişir. Bizim adamın yaptığı en farklı şey 'google'da araştırma yapmak!

Bu arada Katie madem 8 yaşından beri bunu yaşıyor (üstelik zor tecrübeler bunlar) niye uzmanı aramak için Micah adlı gerizekalı erkek arkadaşından onay bekliyor? Neden kendisi aramıyor? Bunlar önemsiz sorular... Peli'nin 'parlak fikri'nin çalışabilmesi için böyle şeylere takılmamanız gerek. Oysa takılıyoruz, çünkü film 'çıplak gerçek'miş gibi sunuluyor bize. Buna karşılık, 21 gün boyunca olayların giderek çığrından çıkması adeta bekleniyor. Artık 17. gece olmuş, Micah eline bir paket pudra almış kapının önüne serpiyor, gelen varlığın ayak izlerini almak için! Ne yapacaksa o izleri! Evi terketmek 20. gece akıllarına geliyor. Zaten sonra da gerek kalmıyor!

"Paranormal Activity", 2007 yapımı olmasına rağmen Spielberg tarafından geç seyretilmesi için, bu kadar geç patlamış! Filme destek veren ve geniş kitlelere gösterilmesine vesile olan Spielberg, filmin orijinal finalini haklı olarak beğenmemiş. Kısmen aynı kapıya çıksa da Spielberg'ün müdahalesi filmin tek 'doğru basılmış' notası diyebiliriz.

Türk sinemasında bile iki farklı yansıması bulunan ("Semum" ve "Musallat") bu hikayenin, dünyanın çeşitli yerlerinde bazı kadınların başına geldiği ise alay konusu yapılamayacak kadar gerçektir. Nitekim bu gerçek hikayelerden birini ele alan "Karabasan" (The Entity) adlı film, kimi hatalarına rağmen bu türün en 'dayanıklı' filmidir de diyebiliriz.

Erkek arkadaşın yarattığı terörün giderek cinininkiyle yarışması, filmin başka bir mesajı olabilir mi acaba?

Viral kampanyalara başvurdular mı bilin ki iyi bir fikir içi boş bir film olmuş. "Blair Cadısı"nda da kuru yapıtlar izlemedik mi?

YÖNETMEN Oren Peli

OYUNCULAR Katie Featherston,

Micah Sloat

YAPIM 2007 ABD

SÜRE 86 dk.

Film rahatsız ediyor ama farklı nedenlerle. O düzmece fragmandaki gibi acayip hareketlerle korkacak bir şey yok!

SHERLOCK HOLMES

İSKOÇ YAZAR ARTHUR CONAN DOYLE'UN 19. YÜZYILIN SONLARINDA (TAM OLARAK 1887) yarattığı efsane dedektif Sherlock Holmes, üstün zekasının birer yansıması olan şaşırtıcı hamleleriyle karmaşık vakaları çözerken, kadim dostu Dr. Watson da onun zaman zaman verdiği açıkları kapatma görevini üstlenir. Bu iki kahraman, polisiye edebiyatın 'sofistike' karakterleri arasında hep ön sıralarda yer bulurlar kendilerine. Bunun sinema sanatına yansımaları da 20. yüzyılın başından itibaren beyazperdeyi doldurmaya başlar ve o günden bugüne kadar da birçok "Sherlock Holmes" uyarlaması izleriz. İşin içine bir de TV dalınca, bu iki karakterin serüvenleri dünyanın her noktasında 'heyecan' yaratan bir kimliğe bürünür.

Oysa bugün önümüze konan filme baktığımızda, Arthur Conan Doyle imzasından ziyade Guy Ritchie'nin "Sherlock Holmes" yorumu diyebiliriz onun için. Dönemsel özelliklere dokunmasa da karakterleri 'pop'laştırıp, hikayenin polisiye kurgusuna da 'tekno' bir hava katan Ritchie, Robert Downey Jr ve Jude Law ikilisinden de 'eğlenceli' bir çift yaratıyor.

Holmes ve Watson'ın yakalayıp idama gönderdikleri bir 'seri katil'in, 'dirilip' yeniden cinayetlerine devam etmesi, bunun da 'şeytani' kimi güçlerle hayat bulması temeline dayanan hikayesi, Sherlock Holmes temalarına uygun bir yapı olarak kabul edilebilir öncelikle. Ama hikayenin derinliğinden çok baş kahramanımızın 'zekası' üzerinden yürüyor filmin duygusu. Holmes'un zekasını beden gücüyle buluşturup bir tür 'süper kahraman'a dönüştüğünü görüyoruz burada. Onun 'üstün' özelliklerinin yanında Watson'ın karakteri daha 'insani' bir yöne akıyor, ki bu da işlerin zıvanadan çıkmasını engelleyen 'dengeleyici' bir unsur olarak kendini belli ediyor. İkisinin 'kötüler' karşısındaki refleksleri, kimi açılardan polisiye bir uyarlamadan ziyade bir çizgi roman atmosferi getiriyor filme. Holmes'un karşısına çıkan karakterler de 'insan üstü' özellikler gösteriyorlar ve hikayenin ayaklarının yerden kesilmesini sağlıyorlar giderek.

Guy Ritchie'nin zimba gibi başlayıp sonradan sallana yuvarlana ilerleyen kariyerinde 'önemli' bir durak "Sherlock Holmes". 2000'leri başlatan "Kapışma"dan (Snatch) sonra bir türlü aynı düzeye taşıyamadığı sinemasını bu filmle yadsınamaz oranda geliştirdiğini gördüğümüz İskoç yönetmen, hemşehrisinin kaleminden çıkma evrensel bir kahramana saygıda kusur etmemeye çalışıyor. Zaman zaman onu karikatürize bir boyuta yaklaşırsa da, 'sıgılık' sınırlarına çekmiyor hiçbir zaman, Holmes'un zekasına da saygı duyuyor. "Kapışma" dakine benzer bir kurgu becerisinin sahne aldığı yapım, bazı bölümlerde fazlasıyla yorucu bir görüntüye kavuşuyor, hikayenin takibi zorlaşıyor. Ama 'genel toplam'da kurgunun 'taşıyıcı unsur' olarak kendini hissettirdiği de bir gerçek.

Öte yandan filme damga vuran Robert Downey Jr, Jude Law, Rachel McAdams ve Mark Strong (onu Ridley Scott filmi "Yalanlar Üstüne/Body Of Lies"ın en iyisi olarak izlemiştik) isimleri, Guy Ritchie'nin oyunculuklara fazla kafa yormadan işin hikaye anlatımına fokuslanmasına neden oluyor. Böylece hikayenin cinlikleri, aksiyonu, atmosferi ve renklerini öne çıkarmayı başarıyor yönetmen. Özellikle aksiyonun polisiye kurguyu zedelemekten imtina etmesiyle klişe tabiriyle 'nefes nefese' bir film izlettiriyor bizlere. Bu durumu destekleyen Hans Zimmer imzalı müziklere de ayrı bir parantez açmakta yarar var, zira onun 'fazlasıyla orijinal' müzik çalışması, hikayenin bölgesel ritmine uygun bir çatı kuruyor. Bu çatı altında filmi takip etmek de alabildiğine eğlenceli oluyor bizler için.

Guy Ritchie'nin "Sherlock Holmes"u, sonuç olarak Doyle'un kemiklerini sızlatacak bir çalışma değil. Belki işin 'eğlence' kanadına fazla eğilen, 'zarafet'i es geçen, ama Holmes'un 100 yılı aşkın serüvenine ihanet etmeyen bir film bu.

Filmin son yazıları geçerken dinlediğimiz "The Rocky Road To Dublin", en az Hans Zimmer'in müziği kadar etkili.

Robert Downey Jr ve Jude Law, ara sıra birbirlerini ezmeye çalışıyorlar, çoğunlukla uyumlu olmalarına karşın.

YÖNETMEN Guy Ritchie

OYUNCULAR Robert Downey Jr, Jude

Law, Rachel McAdams, Mark Strong,

Eddie Marsan

YAPIM 2009 ABD

SÜRE 128 dk.

Guy Ritchie'nin zimba gibi başlayıp sonradan sallana yuvarlana ilerleyen kariyerinde 'önemli' bir durak.

KAPTAN FEZA

ÜMİT ÜNAL'IN SİNEMA MACERASINDA YENİ BİR AÇILIM DENEMESİ GİBİ duruyor "Kaptan Feza". Ama ilk elden, bu açılımın hükümetin demokratik açılımı kadar başarısız olduğu söylenebilir. "9" ile başlayan yönetmenlik macerasında içerik ya da biçim olarak hep bir orijinalliği barındıran filmle karşımıza çıkan Ünal, yeni bir orijinallik denemesinde kendisinden beklenen filmi önümüze koyamıyor.

Aslında kağıt üzerinde iyi duran bir hikaye var karşımızda. Yıllarca mafya için çalışan bir tetikçinin, son işini yapıp emekli olması hikayesi üzerinden, iyi bir avcının birden av olma meselesi, suç, merhamet, masumiyet gibi temalar üzerinden anlatılmak isteniyor. Tetikçinin yaralı olarak sığındığı evdeki bir kız çocuğunun, onu en sevdiği film "Kaptan Feza"nın galakside kötülerle mücadele eden kahramanı zannetmesi hikayenin çekiciliğini de artırıyor. Ama senaryonun derinlikli, psikolojik unsurları yerli yerinde olan, iyi karakterlerle donatılmış bir yapıdan yoksun hali filmi düz bir seyirliğe indiriyor. Ki Ümit Ünal'ın, "Kaptan Feza"nın ihtiyaç duyduğu bu yapının unsurlarını, ziyadesiyle sinemaya uygulama konusunda deneyimli bir yönetmen olduğunu da biliyoruz.

Açılım meselesi de zannımızca burada devreye giriyor. Ünal'ın "Kaptan Feza"da, bilimkurgu, suç, dram, aksiyon harmanından diğer filmlerine göre daha kitlesel ve sürükleyici bir film yapma niyetiyle yola çıkması sanki elini kolunu bağlamış. Çünkü bu kitleye hitap etme çabasıyla yaptığı tercihler açıkçası filmi soluksuzlaştırıyor.

Sanki Ünal, hem senarist hem de yönetmen olarak kendine has orijinal dokunuşlarını "Kaptan Feza"da esirgemiş gibi. Nasıl dersenez! Yönetmen, tek mekanda geçen "Ara"da o küçücük evde bize kentli orta sınıfın çıkmazlarını anlatabilmeyi başarırken, "Kaptan Feza"da tetikçinin yaralı olarak sığındığı evde geçirdiği zamanlarda benzer bir atmosfer yaratmayı ne yazık ki başaramıyor. Ya da "9"da varoşlardaki

insan psikolojisini kavrama ve anlatma başarısını, yine varoşlara tekrar uğradığında hiç hissettiremiyor.

"Kaptan Feza"nın bir başka yönü ise Ünal'ın sinemadaki baskın meselesi olan iktidar, adalet olgusundaki yaklaşım farklılığını ortaya koyması. Yönetmen olarak bugüne kadar drama yüklenen ve sıradan insanın sosyal, siyasal, psikolojik açmazlarından dem vurduğu hikayeler anlatan ve her daim iktidar ve adalet olgusunu sorgulayan Ünal, bu sorgulamalarda bir sanatçı olarak hep özgürlükçü ve hakkaniyetli bir yaklaşım sergilemeyi tercih etmişti. Fakat "Kaptan Feza"da durum farklılaşıyor. Açıkçası, adaleti 'silahlı adamlar'ın sağlayacağı ve 'kirli para'nın mutluluk getirebileceği ve iyi bir yaşam sunabileceği gibi bir tavır, tıpkı filmde 'Hayata Dönüş' operasyonunun her şeyiyle tarif edilmesine rağmen bir kez olsun isminin zikredilmemesi kadar şaşırtıcı geldi bize.

Filmin iddialı olduğu aksiyon sahnelerine gelince... Türk sinemasının aksiyonla imtihanının pek de başarılı geçtiği söylenemez. Ki "Kaptan Feza" da bu anlamda bütünlemeye kalıyor. Ama bu sorunun sadece yönetmenlerin değil, sinemamızın bir sorunu olduğunu belirtmekte de fayda var. Çünkü "Kaptan Feza" bize Hollywood'un çıtayı iyice yükselttiği ve yeni yeni lezzetler sunmak için çabalar sunduğu bir dünyada, aksiyon sahnelerini kotaracak deneyimli ekiplerin Türkiye'de olmadığı gerçeğiyle bir kez daha yüzleştiriyor.

Son tahlilde "Leon" ile "Hayat Güzeldir" kırmaması bir Türk filmi olma fırsatını kaçıran "Kaptan Feza"nın Ümit Ünal adına bir 'iş kazası' olduğunu düşünmek en doğrusu galiba!

Umarız çok yakında karşımıza gelmesini beklediğimiz sonraki filmi "Ses"te Ünal bizi şaşırtır!

 Fantastik Türk filmlerine saygıda kusur edilmiyor.

 Evde tetikçi varken banyoda dudaklarına ruj sürece kadar soğukkanlı bir başka kadın var mı bu dünyada!

YÖNETMEN Ümit Ünal

UYUNCULAR Hakan Karahan, Meral

Okay, Ahmet Mümtaz Taylan, Mine

Tugay, Dila Bölükbaş

YAPIM 2009 Türkiye

SÜRE 88 dk.

"Leon" ile "Hayat Güzeldir" kırmaması bir Türk filmi olma fırsatını kaçıran "Kaptan Feza", Ünal adına bir 'iş kazası'.

KİM KİMİNLE NEREDE?

BORIS YELNIKOFF, WOODY ALLEN'İN 70'LERE DÖNÜŞ KARAKTERİ. "KİM Kiminle Nerede?"nin her noktasında 70'lerde yazılıp rafa kaldırılmış bir senaryonun filmleştirildiğini hissedebiliyorsunuz. Esprileri, yaratılan durumları, baş karakterin insan sevmeliği Allen'in altın çağından kopup gelmiş ayrıntılarla bezeli. Kaba, kalpsiz, takıntılı, nezaketten nasibini almamış, huysuz ve aksi bir kahraman Boris. İnsanların aptal, açgözlü, korkak ve dar görüşlü solucanlar olduğunu düşünen bir mizantrop. Sosyal normlardan bihaber. Satranç dersi verdiği küçük çocukları bile aşığılayacak kadar insanlıktan ümidi kesmiş. Buna neden de hayatın amaçsız, kara bir kaos olduğunu düşünmesi. Ahlak, bilim, din, politika ve aşk gibi insan yaratısı kavramların külliye palavra olduğuna inandırmış kendini. Fakat merakını açıklamaya girişmiyor. Bir nevi Bezgin Bekir o. Analizden, fikirlerini anlatmaktan bile usanmış durumda. "Aramızda Casus Var"ın (Burn After Reading) Osbourne Cox'una (John Malkovich) benziyor tavır olarak. Boris de 'hayatı boyunca moronlarla savaşmış' ve kaybetmeye mahkum bir adam. Zira azınlıkta olduğunu farkında ve 'moronlarla' savaşta her zaman sayıca üstün olanlar galip geliyor.

Tüm bu huysuz ihtiyarlık, köyden fırlayıp gelmiş saf ve azıcık salak bir güzel kızın hayatına dahil olmasıyla tepetaklak oluyor. Bu noktada tipik Woody Allen sularına girmiş bulunuyoruz. Allen filmlerinde her zaman zıt kutuplar birbirini çeker. "Manhattan"daki orta yaşlı adam ile genç kızın ilişkisi ile "Hannah Ve Kızkardeşleri"nde (Hannah And Her Sisters) başta birbirinden nefret eden, sonradan âşık olup finalde evlenen ikilinin bir sentezi var sanki. Güneyden gelen kıza, insan faktörünü hayatından külliye çıkarmaya çalışan adamın ilişkisini, yaş ve statü farkı açısından inceliyor Allen. Örneğin kız "Öldüğün zaman yakılmak mı, gömülmek mi istersin?" gibisinden bir soruyu pat diye sorabiliyor. Adam bu konuyu açmak bile istemiyor. Ölmek, ölüme uzak olan genç kişi için asla gerçekleşmeyecek bir hayal.

Adam için kapıyı çalmaya her an hazır bir düşman. Şakası bile onu geriyor. Kız aşkını dile dökmekte ve adamla evlenmekte acele ederken, adam kendisini kötülemek pahasına bu ilişkinin yürümeyeceğini, uyumsuz bir çift olduklarını iddia etmeye devam ediyor. Aşka ve hayata bakış açıları yaş engeliyle sınıyor.

Kızın, öyküye aşama aşama katılan ailesinin geçirdiği değişim, filmin ilginç soslarından. Kimse görüldüğü gibi değil Allen'in kent odaklı bakışına göre. Köylü, tutucu anne aslında doğuştan estetik gözü olan bir fotoğrafçı. İçindeki avangart sanatçı New York'ta ortaya çıkıyor. İki adamla birlikte yaşayan bohem bir artiste dönüşüyor. Baba ise silah kulübüne üye, nehirde balık tutan, Amerikan futbolu izleyen muhafazakar bir adamken Manhattan'da eşcinselliğini keşfediyor. Yeni partneriyle Chelsea'de antika sanat galerisi açıyor. Bunlar Allen'in yıllardır kasten karikatürize ederek öykülediği, stereotipleştirilmiş Manhattan'lılar. Film benzer bir klişeyle sonlanıyor. Genç kız nihayet yaşlı adamı terk edip; tekne de yaşayan, yakışıklı, romantik, flüt çalan, Viagra'ya ihtiyaç duymayan tiyatrocuya kaçıyor. Boris'in ilk tepkisi: "Hâlâ çok gençsin." Adamın hayal kırıklığı terk edilmekten ziyade 'Pygmalion'luk oyununun sona ermesinden kaynaklanıyor. Zira fark ediyor ki ne yaparsa yapsın, genç kadın Boris'in aksine, hayat dolu biri. Yaşamı tüm nimetleri ve külfetleriyle sorgulamadan kabullenmeye hazır.

Allen yine de filmi yüksek bir notada bitiriyor. "Hannah Ve Kızkardeşleri"ni andıran bir yılbaşı partisiyle tüm karakterlerini bir evde topluyor, mutlu ediyor. Hayatta yalnız kalmaktan başka arzusu olmayan Boris'e de yeni bir eş veriyor. Kimse yaşamın absürt ve amaçsız akışından ders çıkaramıyor. Bir zamanlar kendisinin de dediği gibi: "Herkesin yumurtalara ihtiyacı var çünkü."

Ne varsa eskilerde var. 'Dekorator tanrı' gibi Allen'in eski tarz ince esprileri epey komik.

Larry David'in meşhur personasından sıyrılıp Boris'e dönüşmesi filmde epey zaman alıyor.

ORİJİNAL ADI Whatever Works
YÖNETMEN Woody Allen
OYUNCULAR Larry David, Evan Rachel Wood, Patricia Clarkson, Henry Cavill
YAPIM 2009 ABD
SÜRE 92 dk.

Aradığımız, özlediğimiz Woody Allen nihayet eski performansına yakınıyor, hayranlarına derin bir oh çektiriyor.

PİTİRCİK

ORJİNAL ADI Le Petit Nicolas

YÖNETMEN Laurent Tirard

OYUNCULAR Maxime Godart, Valérie

Lemercier, Kad Merad,

Sandrine Kiberlain

YAPIM 2009 Fransa

SÜRE 91 dk.

Sinema sanatının
sayısız oyuncığını da
arkasına alarak
teknoloji çağının
çocuklarını selamlıyor...

İŞTE 1950'LER PARİS'İNDE GEZİNTİYE ÇIKMAK İÇİN İYİ BİR FIRSAT! TÜRKİYE'DE "PİTİRCİK" adıyla basılan meşhur Fransız çizgi romanı "Le Petit Nicolas"nın ilk sinema adaptasyonu, Paris'e yapılan nostaljik bir kent ve kültür turu gibi Türkiye'de de aileleri beyazperde karşısına davet ediyor. "Astérix" ve "Red Kit" çizgi romanlarının yaratıcı yazarlarından René Goscinny'nin ilk kez 1959 yılında yayımladığı, Jean-Jacques Sempé'nin cümbüşlü çizgi roman geleneğinin dışına çıkan basit ve saf çizgisiyle çocuk öyküleri arasında ayrı bir yer tutan küçük Nicolas'nın maceraları, sinema sanatının sayısız oyuncaklarını da arkasına alarak teknoloji çağının çocuklarını selamlıyor.

Nicolas ister sıcak evinde, ister hınzır arkadaşlarının doldurduğu sınıfında, ister Paris'in şekerleme kokan sokaklarında çocukça sıkıntılara absürt çareler ararken, sinemanın uçsuz bucaksız anlam yaratma mekanizmalarının desteğini alıyor. Dekor, kostüm ve saç tasarımlarından performans biçimlerine ve müzikal skoruna kadar her artistik öge, daha

filmin açılış kredilerinden itibaren çocukların dolambaçsız dünyalarının perspektifini sunuyor.

Nicolas, annesinin hamile olmasından şüphe ederek, kardeşi dünyaya geldiğinde ailesinin onu bir ormanda terk edeceği korkusuyla harekete geçiyor. Filmde çocukların olayları algılama biçimleri ve sorunlarına buldukları dâhiyane çözümler, izleyiciden kendi çocukluk dünyalarına bir dönüş yapmalarını beklerken, aynı zamanda büyüklerin çocukların gözünden nasıl -çoğu zaman çocukları daha olgun gösterecek kadar gülünç- göründüklerine de bir pencere açıyor.

"Pitircik", Hollywood üretimi allı pullu ya da vurdulu kırdılı çocuk filmleri arasında öyküsü ve artistik tasarımıyla da eski moda bir dil konuşuyor. Çocuklarına alternatif bir evren sunmak isteyenlere çare olabilir. [\[1\]](#)

Çırpı bacaklı, komik suratlı, kendilerini fazlasıyla ciddiye alan oğlanların maceralarına tahammül etmek zor değil.

Fransızların ideal bir dünyaya öykünen pastamsı filmlerinin kabak tadı vermiş olması çok muhtemel.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Ücretsiz Haber Akışı - <http://www.haberakisi.com>

GELECEKTEN BİR GÜN

YÖNETMEN Boğaçhan Dündar
OYUNCULAR Hayrettin Karaoğuz,
 Hande Subaşı, Arda Kural,
 Rasim Öztekin, Neco
YAPIM 2009 Türkiye
SÜRE 95 dk.

Şaban veya İvedik gibi
 yeni bir tipleme mi
 geliyor derken,
 herkesi ters köşeye
 yatıran bir hüsrana.

İNTERNET MÜDAVİMLERİ, YÜZÜNE BAKAR BAKMAZ GÜLME ARZUSU UYANDIRAN
 Hayrettin Karaoğuz'u "Kızsız Adam" olarak bir yıldır tanıyorlar. "İssiz Adam"ın parodisi olan 12 dakikalık filmle tıklanma rekorları kırarak yüzünü tanıtan bu sarsak, hafif dişlek gencin apar topar sinemaya transfer olması kaçınılmazdı kuşkusuz. Hele ki "Recep İvedik" bu denli tutmuşken... Ama evdeki hesap her zaman çarşıya uymuyor işte. Karşımızda yarım yamalak bir senaryo, yazılamamış diyaloglar, aceleyle getirilmiş bir kurgu, zayıf bir prodüksiyon ama daha da vahimi eğreti oyunculuklar duruyor. Komedi türünde olup da, bir buçuk saat süresince güldürmek bir yana, bir kez bile gülümsetemeyen bir film var mıdır dersiniz, buyurun size bir örnek. İlkokul seviyesini geçmeyen şaklabanlıklar ve hiçbir zeka pırıltısı taşımayan komikliklerden medet ummak, filmin intiharı olmuş.

Oysa konu, herkesi yakalamaya müsait, tanıdık bir fantezi. "Şahane Hayat" (It's A Wonderful Life), "Bir Noel Şarkısı" (A Christmas Carol), "Bugün

Aslında Düdü" (Groundhog Day), "Click" gibi filmleri izleyenler bilir; bu öykülerde hayatı mutsuz veya olumsuz giden bir adam, geleceği görerek sevdiklerinin, elindekilerin ve hayatın kıymetini anlar... "Gelecekten Bir Gün" de aynı temayı sahipleniyor ancak saydığımız örneklerle aralarında dağlar kadar fark var. O filmler, defalarca zevkle izlenebilirken bu film, izlerken seyirciyi sıkımayı başarıyor. Öldükten sonra kendisine gelecekte bir günü gösterilen ve gördükleri karşısında intihar ettiğine pişman olan Tolga, dünyaya geri yollanıyor, o da hayatında yanlış giden her şeyi yoluna koymaya çalışıyor. 12 dakikalık kısa filmle koskoca bir sinema filminin aynı şey olmadığını Karaoğuz ne derece anlamıştır bilemeyiz ama Jerry Lewis veya Jim Carrey olabilmek, bir tek kısa filmle olmuyor işte. [1]

Yardımcı oyuncu kadrosunda yer alan Rasim Öztekin, Neco ve Işın Karaca filmin tek artısı.

Sinema kariyerine böyle bir filmle başlamak 'kızsız adam'ı, 'kısmetsiz adam'a çevirebilir.

AKLI HAVADA

KİM KİMİNLE NEREDE?

PARANORMAL ACTIVITY

SHERLOCK HOLMES

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
AKLI HAVADA				★★★★	★★★★	★★★★	★★★
GELECEKTEN BİR GÜN				★★		★	
KAPTAN FEZA					★	★	
KİM KİMİNLE NEREDE?		★★★		★★★★	★★★★		
PARANORMAL ACTIVITY				★★	★		★★★
PITİRCİK							
SHERLOCK HOLMES		★★★			★★★	★★★	
ADALET PEŞİNDE		★		★★	★	★★	
AMELIA						★	
AŞKIM		★		★★★★	★★	★★	★★
AVATAR		★★★★	★★★	☆☆☆☆☆	★★★★		☆☆☆☆☆
BAŞKA DİLDE AŞK			★★		★★★★	★★★★	★★★★
D@BBE 2			★★				
GİR KANIMA		☆☆☆☆☆		★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★	★★★★
KIRIK KUCAKLAŞMALAR		★★★		★★★★		★★★	★★★
KUZEY YAMACI			★★★	★★★★			
NEŞELİ HAYAT		★★★★	★★		★★★	★★★★	★★★
NİNJA'NIN İNTİKAMI						★★	★
SOUL KITCHEN		★★★			★★	★★	★★★
VAVİEN		★★★	★★★		★★★★	★★★★	★★★
YAHŞİ BATI		★		★★	★★	★★	
ZOMBIELAND		★★★		★★★★	★★★★	★★★★	
DÜZENBAZ					★★		
EVDEKİ DÜŞMAN		★★		★★	★★	★★	★★
NEFES: VATAN SAĞOLSUN		★★★	★★★	★★★★	★★★★		★★★★

GÜZİN ÖZİPEK'TEN ÇOK ŞAŞIRTICI BİR HAREKET!

İyi kalpli anne-babaanne-dadı rolleriyle tanıdığımız rahmetli Güzin Özipek, "Vur Be Ramazan"daki Kevser Ana rolüyle, filmografisinin en nefret edilesi rolünü üstlenmiş gibi. Emektar sanatçı filmin ortalarına doğru, 'tarihi an' nitelikli bir sahneye de damga vuruyor.

YEŞİLÇAM'IN ALTIN KALPLI KÖTÜ ADAMLARI... GEÇEN PAZARTESİ AKŞAMI İSTANBUL'DAKİ ORTAKÖY KÜLTÜR MERKEZİ'NDE

düzenlenen panel-söyleşinin başlığıydı bu. Konuşmacı olarak Yılmaz Atadeniz, Temel Gürsu, Arda Uskan, Suzan Avcı ve Mine Soley'in katıldığı toplantıyı Faruk Şüyun yönetti, sohbette eski Yeşilçam yapımlarındaki 'kötü adam-kötü kadın' portrelerinden derlenmiş bir film gösterisi de eşlik etti. Dinleyici sayısı ne yazık ki çok çok azdı ama gene de sıcak, samimi, nostaljik tatlar bırakan bir gece olduğunu söyleyebilirim.

Üstlendikleri rollerle adlarını sinema tarihimizin 'vcdansız', 'yılan ruhu', 'yuva yıkan', 'vamp' kadınları listesinin ilk sıralarına yazdıran Suzan Avcı ve Mine Soley'i dinleyince, aklıma hemen Yeşilçam döneminin çok enteresan filmlerinden biri olan 1974 tarihli "Vur Be Ramazan" ve bu filmdeki kötü kadın, taş kalpli kötü anne rolündeki Güzin Özipek geldi.

"Vur Be Ramazan", köy ortamında geçen bir kan davası ve aşk öyküsü anlatıyor. Ramazan (Serdar Gökhan), çocuk yaşta işlediği cinayet nedeniyle 18 yıl yatmış. Hapisten çıktığında köyüne dönüyor. Kan davasına son vermek, daha fazla kan dökülmesini önlemek niyetinde. İşin ilginç yanı, karşı aileden Davud (Oktar Durukan) da "Bizim kimseden kan alacağımız yok, bitsin bu iş" demektedir. Yani, normalde tetiğe basması gerekenler, silahların susmasından yana. Fakat Ramazan'ın öyle bir anası var ki... Kevser Kadın (Güzin Özipek), lanet mi lanet, nemrut mu nemrut, oğlunu yeni cinayetler için kışkırtmaya çalışan, ona sürekli hakaret eden, ağzından tek bir güzel söz çıkmayan, yaşlı bir kötülük timsali. Zeliş (Meral Orhonsay), Ramazan'ın çilekeş sevdalısıyken ortada bir de Hacı (Ali Şen) var; kan davasının sürmesi onun işine geliyor, insanlar öldükçe topraklarını genişletebileceğini düşünen, sinsi,

dedikoducu bir tip. Alışıldık Ali Şen rollerinden biri var karşımızda yani... Zaten asıl alışılmadık olan Güzin Özipek'in rolü!

2000 yılında 75 yaşındayken aramızdan ayrılan, 1952'den itibaren 100 küsur filmde ve başta "Bizimkiler" olmak üzere çok sayıda dizide kamera karşısına geçen, genellikle iyi kalpli anne-babaanne-dadı-kalfa rolleriyle gözümüzü okşayan, 90'ların ortasında Altın Portakal'ın ön hazırlık toplantılarından birinde yakından tanıma fırsatı bulup çok sevdiğim Özipek, "Vur Be Ramazan"da filmografisinin kesinlikle en nefret edilesi rolünü üstlenmiş durumda.

Başından itibaren seyirciye, "Şu kadın geberse de, oğlu da biz de kurtulsak" dedirtmeyi amaçlayan bir kompozisyon çizen Kevser Kadın, filmin ortalarına doğru, 'tarihi an' nitelikli bir sahneye damga vuruyor.

Yaşlı cadaloz, bir gün bahçesinde kendi kendine vır vır dır dir edip dururken ve tavukları taşlarken, oğlu Ramazan geliyor. Bizimki gene "Tühhh Allah senin belanı versin, alamadın şunlardan birinin canını daha!" kıvamında konuşmaya, lanet yağdırmaya başlıyor. Zavallı Ramazan ne yapsın, eğiyor boynunu dinliyor, dinliyor... Fakat sonra dayanamayıp, "Ana... Benim 18 senem gitti... 18 senenin hesabını kim verecek bana?" demek zorunda kalıyor.

İşte bu sözler üzerine, bence Türk sinemasının, hatta dünya sinema tarihinin en 'şok edici' hareketini çekiyor Güzin Özipek. "Al sana 18 sene..." diyerek, argoda 'üçün biri' olarak tarif edilen, gözümüzde genellikle 'şırrakk' diye bir ses efektiyle canlanan, bir elin bilek kısmı yalandıktan sonra yapıldığında ayrı bir havası olan, argoda "Nah!" ya da "Alırsın babayı!" olarak da özetlenebilecek o malum el hareketini sergiliyor. "Al sana 18 sene..."

Sahne, bu hareketle sona eriyor.

"Sizce Türk sinemasında bu hareketi en iyi hangi kadın oyuncu yapar?" diye sorulsa, Güzin Özipek aklıma en son gelecek

isimlerden biri olurdu. Bu soruya şimdi de kolayca yanıt veremem doğrusu. Örneğin Suzan Avcı ya da Mine Soley'in bu işe yanaşacaklarını, yönetmenin direktifini dinleyeceklerini pek sanmıyorum. Aliye Rona, Neriman Köksal, Lale Belkıs... Onlar da kesinlikle kabullenmezdi gibime geliyor.

"Vur Be Ramazan"ı yazan-yöneten Aykut Düğün'ün aklından neler geçiyordu; tonton teyzemiz sevgili Güzin Özipek, "Yahu yapmayın etmeyin, yakışmaz bana" dedi mi demedi mi bilmiyorum ama bildiğim bu sahnenin bir benzerine kolay kolay rastlanmayacağı.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

SİYAD, EN İYİLERİ SEÇMEYE HAZIR

Ödül sezonu açıldı. Bu Pazar Altın Küreler açıklanıyor. Mart'ta sıra Oscarların. Dünyanın gözünü diktiği iki olay arasında Türk sinemasının başarıları taçlandırılacak. Geçtiğimiz Çarşamba günü adayları açıklanan 42. SİYAD Ödülleri, 31 Ocak'ta sahiplerini bulacak.

YILIN O MEVSİMİ GELDİ ÇATTI. ARKA ARKAYA ÖDÜLLER VERİLECEK. Sinemada yılın muhasebesi yapılacak. Altın Küreler ve Oscarlar dünya çapında dikkat çekerken Türk sinemasında yılın öne çıkan çalışmaları, sinema yazarlarının oylarıyla belirlenecek. Sinema Yazarları Derneği, 42 yıldır sürdürdüğü ödülleri 13 dalın adaylarını belirledi. Son beşlik listelerde en çok dikkat çeken husus film bolluğu. İlk kez SİYAD Ödülleri'nin adaylıklarında böylesi çeşitli bir dağılım ortaya çıktı. Kategoriler arasına dağılmış durumda toplam 20 farklı film var.

Yağmur ve Durul Taylan'ın "Vavien"i ise, ödül gecesinde nasıl bir sonuç çıkacak bilinmez ama şu anda, uzun metrajlı kurmaca filmlerin değerlendirildiği tüm dallarda adaylık kazandı. Bu bir rekor sayılır. En son "Salkım Hanımın Taneleri" 2000 yılında 10 dalda birden ödüllere aday olmuştu. "Vavien" in ardından "Hayat Var" ve "Pandora'nın Kutusu" da birçok kategoride birden adaylıklar kazanarak bu seneki ödüllere damga vurmaya hazırlanıyor. Geçtiğimiz yıl çehre değiştiren SİYAD Ödülleri, bu yıl da kazananları gelenekselleşecek bir ödül heykelciğiyle

ödüllendirecek. Bununla birlikte bu yıl da En İyi Kısa Film ve En İyi Belgesel Film ödülleri dağıtılacak. 31 Ocak Pazar akşamı Beşiktaş Kültür Merkezi'nde yapılacak 42. SİYAD Ödülleri Töreni'nden önce, adayları açıklanan dallara ek olarak SİYAD Onur Ödülleri ile SİYAD Emek Ödülü de duyurulacak. Dernek, geçtiğimiz Kasım ayında kaybettiğimiz sinemacı Ahmet Uluçay'ın hatırasını da bir ödüle adını vererek yaşatmaya hazırlanıyor. Yılın umut veren sanatçısına verilen ödül, bu seneden itibaren "Ahmet Uluçay Umut Ödülü" olarak anılıyor.

EN İYİ FİLM

HAYAT VAR Yapımcı: Ömer Atay

İKİ DİL BİR BAVUL Yapımcılar: Orhan Eskiköy, Özgür Doğan

PANDORA'NIN KUTUSU Yapımcı: Yeşim Ustaoglu

SÜT Yapımcı: Semih Kaplanoglu

VAVİEN Yapımcı: Müge Kolat

EN İYİ YÖNETİM

REHA ERDEM
Hayat Var

SEMİH KAPLANOĞLU
Süt

**YAĞMUR TAYLAN,
DURUL TAYLAN** Vavien

YEŞİM USTAOĞLU
Pandora'nın Kutusu

DERVİŞ ZAIM
Nokta

MAHMUT TALİ ÖNGÖREN EN İYİ SENARYO

YILMAZ ERDOĞAN
Neşeli Hayat

ENGİN GÜNAYDIN
Vavien

İNAN TEMELKURAN
Bornova Bornova

REHA ERDEM
Hayat Var

**YEŞİM USTAOĞLU,
SEMA KAYGUSUZ**
Pandora'nın Kutusu

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

CAHİDE SONKU EN İYİ KADIN OYUNCU PERFORMANSI

NESRİN CAVAZDADE
Dilber'in Sekiz Günü

TSILLA CHELTON
Pandora'nın Kutusu

ELİT İŞCAN
Hayat Var

BİNNUR KAYA
Vavien

NERGİS ÖZTÜRK
Kıskanmak

EN İYİ ERKEK OYUNCU PERFORMANSI

ERDEM AKAKÇE
Karanlıktakiler

ÖNER ERKAN
Bornova Bornova

MERT FIRAT
Başka Dilde Aşk

ENGİN GÜNAYDIN
Vavien

NADİR SARIBACAK
Uzak İhtimal

EN İYİ YARDIMCI KADIN OYUNCU PERFORMANSI

DERYA ALABORA
Pandora'nın Kutusu

ÖVÜL AVKIRAN
Pandora'nın Kutusu

BÜŞRA PEKİN
Neşeli Hayat

DAMLA SÖNMEZ
Bornova Bornova

SERRA YILMAZ
Vavien

EN İYİ YARDIMCI ERKEK OYUNCU PERFORMANSI

ERDAL BEŞİKÇİOĞLU
Hayat Var

KADİR ÇERMİK
Bornova Bornova

SETTAR TANRIÖĞEN
Vavien

MUSTAFA UZUNYILMAZ
Mommo: Kız Kardeşim

ONUR ÜNSAL
Pandora'nın Kutusu

EN İYİ GÖRÜNTÜ YÖNETİMİ

ÖZGÜR EKEN
Süt

FLORENT HERRY
Hayat Var

GÖKHAN TİRYAKİ
Vavien

**LEVENT SEMERCİ, VEDAT
ÖZDEMİR** Nefes: Vatan Sağolsun

ERCAN YILMAZ
Nokta

EN İYİ MÜZİK

MAZLUM ÇİMEN
Nokta

FAİRUZ DERİN BULUT
Acı Aşk

REŞİT GÖZDAML
Hayatın Tuzu

ERKAN OĞUR
Mommoo: Kız Kardeşim

ATTILA ÖZDEMİROĞLU
Vavien

EN İYİ KURGU

REHA ERDEM
Hayat Var

**ORHAN ESKİKÖY, THOMAS
BALKENHOL** İki Dil Bir Bavul

BORA GÖKŞİNGÖL
Vavien

ÇİÇEK KAHRAMAN
Gölgesizler

**LEVENT SEMERCİ,
ERKAN ERDEM**
Nefes: Vatan Sağolsun

EN İYİ SANAT YÖNETİMİ

EREN AKAY
7 Kocalı Hürmüz

ÖMER ATAY
Hayat Var
NİLÜFER Ç. GİRİTLİOĞLU
Kıskanmak

NAZ ERAYDA
11'e 10 Kala

ELİF TAŞÇIOĞLU
Vavien

EN İYİ BELGESEL

5 NO'LU CEZAEVİ
Yön: Çayan Demirel
ÖLÜM ELBİSESİ: KUMALIK
Yön: Müjde Arslan

ŞAİRİN ÖLÜMÜ
Yön: Elif Ergezen

100 BİN KİŞİYDİLER
Yön: Metin Kaya

ZİYARETÇİLER
Yön: Melis Birder

EN İYİ KISA FİLM

CENNETTE DE ÖLÜM VAR
Yön: Savaş Baykal

2932
Yön: Veysel Çelik

KÖY
Yön: Mustafa Dok

ÜÇTE BİR
Yön: Ferit Katipoğlu

YAZLIK
Yön: Eray Mert

LEOPAR

Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye'ye uzanan bu Luchino Visconti başyapıtı, kaçınılmaz çöküşü durdurmaya çalışan aristokrasinin çırpınışlarını, aceleye yer vermeyen anlatım geleneğiyle 'tersten okunan' bir destana dönüştürüyor.

S AVAŞ SONRASI İTALYA'SININ SİNEMASAL RENGİNİ BELİRLEYEN YENİ GERÇEKÇİLİK AKIMININ İÇİNDE YER ALAN 'KESKİN'

yapıtlarıyla ilk çıkışını gerçekleştiren, sonraları bu akımdan koparak kendi stilini oluşturan büyük usta Luchino Visconti'nin 'olgunluk' döneminin zirvelerinden biri "Leopar" (Il Gattopardo). Hatta onu "Venedik'te Ölüm" (Morte A Venezia) götüren sürecin temel taşı da denebilir bu film için.

"Leopar", 19. yüzyılın ikinci yarısında Sicilyalı aristokrat bir ailenin 'ayakta kalma' mücadelesine odaklanıyor temelde. Burt Lancaster'ın canlandırdığı Prens Salina karakterinin reisliğini yaptığı bu ailenin, ülkenin politik çalkantıları arasında yaptığı slalomlar resmediliyor filmde. 'Güç'ün yer değiştirmesine ayak uydurmaya çabalayan, buna karşın zaman zaman 'tavizler' de vererek yerini korumaya çalışan aristokrat kesiminin yazgısı üzerinden hareketle 'tarihsel bir fresk'e ulaşıyor Visconti.

Ayaklarının altındaki sağlam zeminin yavaş yavaş kaydığını gören Prens Salina'nın, 'durum'unu ('duruş'unu değil) stabil kılmak uğruna nasıl bir 'strateji' uyguladığını görünce, "Leopar"ın kuyruğuna tutunup Sicilya kırsalında bir oraya bir buraya savrulmak da kaçınılmaz oluyor bizler için. Visconti'nin hikaye anlatırken çevresel faktörleri filmin anlatımsal öğeleri arasında önemli bir yere oturtmasının benzersiz bir örneği bu çalışması. Baş karakterin çevresinde olup biten her şeye kamerasını uzatan yönetmen, bütünü tamamlamaya yönelik her fırsatı değerlendiriyor ve bu

şekilde 'etki' üst sınırlara taşımayı başarıyor. Bizler, Prens Salina'nın 'değişen zaman'la mücadelesini izler gibi görüyoruz, ama onun etrafına kümelenen karakterlerin hikayesi de 'merkez'i fazlasıyla etkiliyor, 'genel görünüm'de belirleyici faktörler haline dönüşüyor.

'Derebeylik' kültürünün 'direnc' noktası'nın nasıl yıkıldığını anlatan Giuseppe Tomasi Di Lampedusa imzalı romandan uyarlanan "Leopar", Visconti'nin aceleye yer vermeyen, hikayeyi yavaş yavaş olgunlaştıran stilinin en çarpıcı uzantılarından. 'Durmak'tan başka herhangi bir amacı olmayan Prens Salina'nın, 'dış görünüş' olarak değilse de 'içsel' bir evrilmeye uğradığını görüyoruz filmde. Garibaldi kuvvetlerinin gelişyle yaşadığı evrilme, sonrasında rüzgarın ters yöne esmesiyle bambaşka bir yöne ivmeleniyor ve 'değişen dünyanın insanları'na 'yerini kaybetmeden' yol açma tavizinde bulunuyor. Ama tüm bunlar, filmin üç saatlik süresi boyunca 'sindirilerek' beyazperdeye geliyor, herhangi bir 'koşuşturma' emaresi yok Visconti'de. Karakterleri tanıtmak için kendine genişçe zamanlar ayırıyor, onların motivasyonlarını kavramamız için bize süre tanıyor, sonuçta da 'boşluk sallanan' hiçbir karakter kalmıyor hikayede. Örneğin, Claudia Cardinale'nin 'kilit' Angelica karakterini filmin ilk bir saatinden sonra görebiliyoruz, onun öncesinde Prens Salina ve Alain Delon'un canlandırdığı 'yeğen Tancredi'nin meselesiyle haşır neşir oluyoruz.

Sınıflar arasındaki 'uzlaşmacı çatışma'nın ipuçlarıyla dolu bir film "Leopar". Aristokrasinin ayakları altında var olma

mücadelesi veren burjuva kesimi ve onların da altında yer alan emekçi sınıfı arasında 'ismi konmamış' bir 'anlaşma' var gibi. Birbirlerinin sınırlarına 'tecavüz edercesine' dalmalarına karşın, sanki hiç yer değiştirmiyor gibiler bir yandan da. Prens Salina'nın başladığı yerde durmadığını net biçimde hissedebiliyoruz, ama 'görmek' o kadar da kolay olmuyor. Visconti, finalde onu 'yürüyerek' evine göndererek anlattığını bir şekilde büründürüyor belki de. O noktada film bitiyor ama seyirci gözünde baş karakterin yolculuğunun ritmi ancak o anda ete kemiğe bürünüyor.

Bu filmin anlattıklarından öte bir anlatım geleneği var ki, sinema tarihini yazıp çizenlerin hiçbir zaman es geçemeyecekleri bir gelenek bu. Visconti, kalabalıkların hakim olduğu filminde bir mizansen ustası olduğunu belgeliyor adeta. Garibaldi kuvvetlerinin kasabaya girişleri ve daha da önemlisi filmin son 40-45 dakikasına damga vuran balo sahnesi, yönetmenin bu özelliğinin zirve yaptığı anları da beraberinde getiriyor. Balo sahnesinde her bir karakterin o dakikaya kadar yaptıkları yolculuğun semeresini görmelerini, yazgılarının ne şekilde belirlendiğini hissetmemizi sağlıyor Visconti. Bütün hesap-kitap olayını bu sahneye yediriyor, bazen sadece bir bakışla "Tamam!" dedirtiyor bize. Olanca kalabalığın içinde oyuncuların bir an bile sekmesine, kamera açılarının gevşemesine, filmin ritminin zedelenmesine izin vermiyor büyük usta. Şimdilerde efektlerle yaratılan kalabalıkları olanca gerçekliğiyle 'güdüyor', her birinin nefes alıp verişlerini bile hasaplamış olduğunu hissettiriyor bizlere... ■

NEFES: VATAN SAĞOLSUN

NEFES: VATAN SAĞOLSUN" TÜRK SİNEMASINDA EŞİNE PEK AZ rastlanan bir sahneyle açılıyor. Kamera yavaş yavaş dağın tepesine tırmanırken karakol baskını sonrası olay yerine gelen askerlerin telsiz konuşmalarını dinliyoruz. Ve korkunç bir gerilim var ortada. Ne olmuş, ne bitmiş farkında değiliz henüz. Bu artistik kararın kökenini Hitchcock'un meşhur önermesinde aramak lazım: "Göstermeyip ima etmek, seyirciyi daha çok gerer."

Film bunca etkili ve tansiyon yüklü bir anla başlayıp yürek sıkıştırdıktan sonra çözülüyor. İlk sahnenin tesiri filmin dakikaları ilerledikçe cılızlaşıp yok olmaya başlıyor. Semerci her ne kadar tekniğe hakim, usta bir reklam ve klip yönetmeni olsa da bu bir sinema filmi. Sinemanın kendi dili vardır, başka da bir şeye benzemez. Filmin üç noktasında devreye giren ve dakikalar boyunca sonlanmayan klip şovu kısımları o çok beğenilen kurgudaki en büyük yanıls. İlk içtima sahnesinden sonra "Full Metal Jacket"ı andıran saç kesme görüntüleriyle başlayan ve Yüzbaşı Mete'nin askerlerini anlattığı birinci klip, yarım saat sonra askerlerin telefonda aileleriyle konuştuğu klip, derken bir yarım saat sonra Mete'nin karısına yazdığı mektubu üst sesten okuduğu üçüncü klip... Bunlar filmin temposunu öyle bozan sahneler ki hemen artlarından birer 'pack shot' girecek ve "Tadelle, Türkiye bu tadı seviyor!" anonsunun peşinden Fatih Terim çıkıp "Hey arkadaş, sağol!" diyecek sanıyorsunuz. Yönetmenin filme homojen bir şekilde dağıtmadığı bu üç epizot, kurgu masasında tempo sorununu aşmak için oluşturulmuş gibi duruyor. Önceden tasarlanmışlarsa daha kötü, zira filmin lisanında böyle acemiliklere yer olmaması lazım.

Hikayenin tıkandığı yerlerde kliplere başvurmak yönetmenin, senaryodaki karakter bolluğunun altından kalkamadığının göstergelerinden biri. Bir karakol dolusu asker var hikayede. Fakat komutan haricinde kimse karaktere dönüşemiyor. Ege şivesiyle konuşan şirin asker, break dans yapan komik asker,

sevgilisi tarafından terk edilen aşık asker, Hipokrat'a yeminli sıhhiyeciler asker, şivesi kırık doğulu asker... Bir araya geldiklerinde bir tür "Hababam Sınıfı Askerde" etkisi yaratıyorlar. Taşa bakarak şiir okuma, asansörde kalan adam taklidi, organ bağışı dilekçesi gibi 'sevimli' sahneler bu gençlerin duygularına, ruh hallerine, fikir dünyalarına dair hiçbir şey söylemiyor. Hikayenin sertliğini ara ara yumuşatan bir kaşık krema gibiler sadece.

Yönetmenin açılış sahnesinde yakaladığı gerilimi bir daha ele almak için tekrar tekrar kabus sahnelerine başvurması da nereden baksanız ucuz bir numara. Çatıdan sarkan buzdan akan kan ya da sipere yapılan hayali saldırı gibi iki sahne, feyk atıyor seyirciye. Son olarak askerlerin pusu attığı sahnede paralel kurgu ile sanki saldırı bizimkilere yapılmış gibi bir lansman söz konusu. Ama o numara da kendini yiyip bitiriyor. Buluş tekrarlandıkça seyirci aptal yerine konduğunu hissediyor. Gerilim, bu kadar basit bir fikrin üzerine inşa edilmemeli.

Yönetmen, baskın sahnesinde ise karakterleri iyice boşlayıp, Michael Bay gibi sahneyi patlayan roketlere ve vızıldayan kurşun seslerine teslim ediyor. Oysa savaş filmlerindeki çatışma sahnelerini iyi etüt etmiş bir sinemacı, karakterlerin en çok bu sahnelerde yaratıldığını, o korku ve dehşet atmosferinde söyledikleri ya da yaptıkları şeylerin onları karaktere dönüştürdüğünü bilir. Semerci bu nefis fırsatı kaçırarak baskın sahnesinin olası anlatı imkanlarını elinin tersiyle itiyor. Nihayet; bu film ne iddia ettiği gibi soğukkanlı ne de objektif. İzin kullanmayı reddedip "Beraber geldik, beraber döneriz komutanım" diyen asker bantelini titretiyor da insan merak etmeden duramıyor: Bu karakolda hiç mi Nadire Mater'in "Mehmedin Kitabı"nda röportaj yaptığı askerlerden biri yoktu?

Filmin en etkileyici kısmı, annelerle oğulların telefon konuşmaları.

Türkiye'de asla bir "Full Metal Jacket" çekilemeyeceğini anlıyorsunuz.

YÖNETMEN Levent Semerci

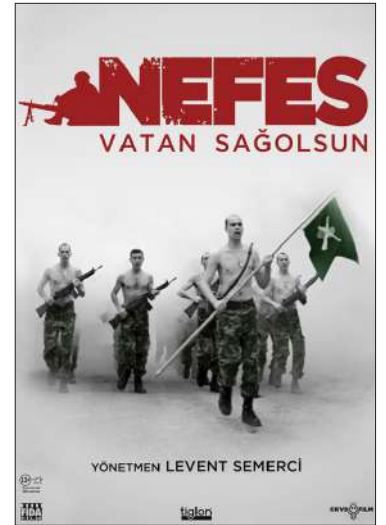
OYUNCULAR Mete Horozoglu, Akan

Atakan, Barış Aydın, Birce Akalay

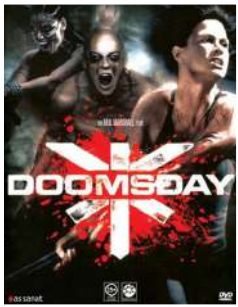
YAPIM/SÜRE 2009 Türkiye, 128 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Tigon

Yakından baktıkça kusurlarını belli eden, film dilinde sorunlar bulunan bir yapıt...

DOOMSDAY

YÖNETMENLER Neil Marshall
OYUNCULAR Rhona Mitra, Bob Hoskins,
 Malcolm McDowell
YAPIM/SÜRE 2008 İngiltere, 104 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve
 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET As Sanat

"Descent" gibi bir
 başyapıtı çekmiş bir
 yönetmenin böyle bir işe
 kalkışması delilik!

**FİLM HİKAYESİNİ (BİR VİRÜS NEDENİYLE
 ÜLKENİN YARISI DEMİR SURLARLA
 kapatılıp karantinaya alınıyor) "28 Hafta
 Sonra"dan, düğüm noktasını ise (bir
 süper komando karantina bölgesine girip önemli
 bir kişiyi bularak geri dönmeyi başarmak
 zorunda) "New York'tan Kaçış"tan ödünç alıyor.
 Sonra bir bakmışsınız "Aliens" oluyor (zırhlı
 tanklar durdurulamaz bir sürü tarafından
 tarumar ediliyor) bir anda "Excalibur"a
 dönüşüyor (sağlıklı bir grup insan, korunaklı bir
 kalede ortaçağ hayatı sürmektedir) ve nihayet
 günlük güneşlik bir havada acayip zırhlı araçlarla
 yapılan son kovalamacaya sayesinde bir "Mad Max"
 olarak bitiyor. Geçmiş olsun!**

Bu kadar karışıklık bir filmin akıl sağlığı için
 iyiye işaret değil. Zaten "Cehenneme Bir Adım"
 (Descent) gibi bir başyapıtı çekmiş bir yönetmenin
 böyle bir işe kalkışması da delilikten başka bir
 şey değil. Aşırılıktan imtina eden öylesine titiz bir
 adamın eline geçen ilk büyük bütçede kontrolü
 kaybetmesi, anaakım sinemasının tipik

lanetlerinden biri. Aynı lanet John Carpenter'ı da
 bitirmişti, anımsarsınız. Marshall, karakterlerden
 birine Carpenter adını vererek bir geleneğe saygı
 duruşunda bulunuyor, ama filmini bir isteri krizine
 benzetmekten kurtulamıyor. Aksiyon sahnelerine
 her sıra geldiğinde filmin görüntüleri bir anda
 mikserle atılmış gibi savrulmaya başlıyor. Açıkçası
 aksiyon kurgusunda bir filmin bu denli dağılmasına
 en son "Kedi Kadın" felaketinde rastlamıştık.

Virüsün ne kahramanlarımıza ne de hikayeye
 bir faydası var. Herkesi gerizekalı çocuklara
 dönüştüren bir virüsün seyirciyi kaygılandırması
 imkansız. Bir kısmı punkçılık-yamyamcılık
 oynuyor, bir kısmı şövalyecilik, diğerleri de
 askercilik. Film kısaca "Son Yakın" diyor, ama eğer
 Marshall böyle bir film daha çekerse, asıl yaklaşan
 son kendi kariyerini işaret ediyor olacak. [1]

Malcom McDowell yine yıllanmış şarap tadında filme
 haysiyet katıyor.

Acıklı ölüm sahnelerinde her şeyin bir anda durması çok komik.

EVDEKİ DÜŞMAN

ORJİNAL ADI Orphan

YÖNETMEN Jaume Collet-Serra

YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 117 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon

BİR TERSLİK OLDUĞUNU İLK KEZ KADININ anladığı ama adamın inatla hiçbir şey anlamayacak kadar sersem olduğu çiftlerin gerilimli hikayeleri sık sık karşımıza çıkar. "Altıncı His" gibi bir etki yaratmaya çalışan sürpriz finali "Evdeki Düşman" da da böyle bir çift var. Zaten iki tane çocukları varken bir çocuk için daha yanıp tutuşan bu karı-koca bir yetimhaneden kazık kadar olan ve hiç bir sempatisi şekilde empati duyamayacağınız bir kız çocuğunu evlat edinirler. Kızda bir 'sorun' olduğu kısa bir zaman sonra belli olur ama evin 'iyi kazanan' ama "bu filmin sürmesi için aptal rolü yapmak zorunda olan" karakteri olan aile babası (aslında iyi bir oyuncu olan Peter Sarsgaard), mantıklı ve duygusal karısının (Vera Farmiga) hiçbir uyarısını dikkate almayıp başına gelenleri hakediyor.

Bu durum düzgün ve gerekçeli bir şekilde senaryolaştırılmış olsa tüm bunları bir şekilde kabullenip "korku filmi klişesi" diye geçiştireceğiz. Ama film bir noktadan sonra artık 'ama' bu kadar da olmaz ki' dedirtecek kadar abartıyor durumu.

'Kötü tohum' filmlerinin en başarılı olan "Omen" filmlerini, hatta Ian McEwan kitabından uyarlanan ve Macaulay Culkin'i kötü çocuk olarak bize sunan "The Good Son"ı bile arıyorsunuz... **Burak Göral**

Isabella Fuhrman'ın hakkını bazı sahnelerde teslim etmek lazım. Finalde hayli 'korkutucu' olabiliyor...

Farmiga ve Sarsgaard gibi iyi iyi oyuncu senaryo klişelerine resmen kurban edilmişler...

EVE DÖNÜŞ

ORJİNAL ADI Taking Chance

YÖNETMEN Ross Katz

YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 77 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon

HBO'NUN SÖZÜNÜ SAKINMAYAN BİR kanal olduğu malum. Televizyonun çehresini değiştiren yapımlara imza attılar. Son filmlerinden "Eve Dönüş" oldukça sıkı bir dram. Fakat söylem muhafazakarlığa yenik düşüyor. Amerikan değerleri, hamaset ve milli şuur ekseninde geziniyor.

Kevin Bacon, filmi tek başına taşıyan isim. Üzerine cuk oturan bir karakteri oynuyor. Irak Savaşı'nda hayatını kaybeden bir askerin, ailesine teslim edilecek naaşına refakat eden subayın hakkını da veriyor. Subay ve taşıdığı tabutun her durağında Amerikan milliyetçiliğinin duygusal tezahürleri var. Ölen askere saygıda kusur etmeyen cemaatin sayısı yol boyunca gitgide artıyor. Otoyolda far yakma sahnesi gibi insanın bam teline dokunan anlarla hamasi duyguları kabartmaya çalışıyor yönetmen. Filmin en ilgi çekici kısmı, cenazenin aileye teslim edilene kadar geçirdiği süreç. Bir belgesel niteliğini yakalamak mümkün bu sahnelerde. Ölen askerin temizlenişi, üzerine giydirilen tören üniforması, aileye teslim edilecek eşyalar, subayın refakat boyunca gerçekleştireceği ritüeller ilk kez bir filme bu kadar ayrıntılı aktarılıyor belki de. Bu arada bu yazı yazılırken film ve Kevin Bacon Altın Küre'ye adaydı. **Kemal Ekin Aysel**

Televizyon filmi olmasına karşın titiz bir görüntü ve oyuncu yönetimi var.

Filmde sivil olan herkesin eski asker çıkması öyküyü zedeliyor.

DÜZENBAZ

ORJİNAL ADI The Skin Game

YÖNETMEN Alfred Hitchcock

YAPIM/SÜRE 1931 İngiltere, 79 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.33:1, 2.0 Mono İngilizce ve Türkçe

ŞİRKET As Sanat

HITCHCOCK USTANIN KARIYERİNDE KÖTÜ bir filme rastlamak zordur. Ama geçtiğimiz günlerde raflara çıkan ve İngiltere döneminden dört filmiyle oluşan pakette ustanın belki de en kötü filmi bulunuyor. "Düzenbaz" Hitchcock'un da kendi filmleri içinde en sevmediklerinden biri. Çünkü 1931 yapımı bu filmi kendi isteğiyle değil, sipariş üzerine çekmiş.

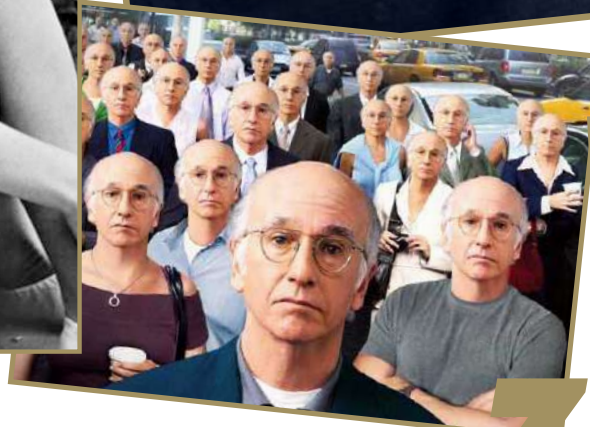
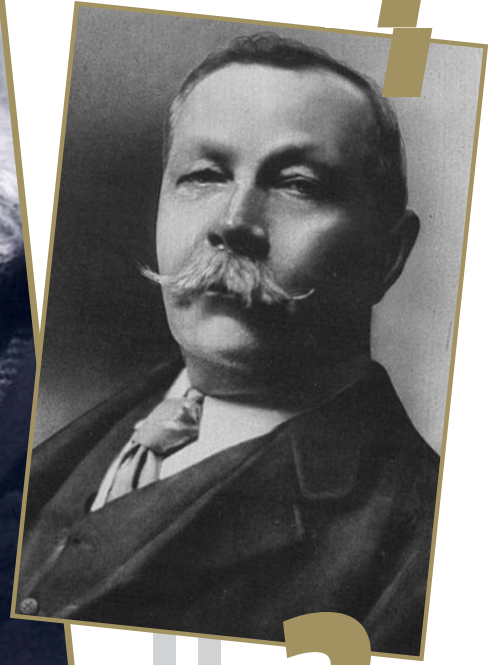
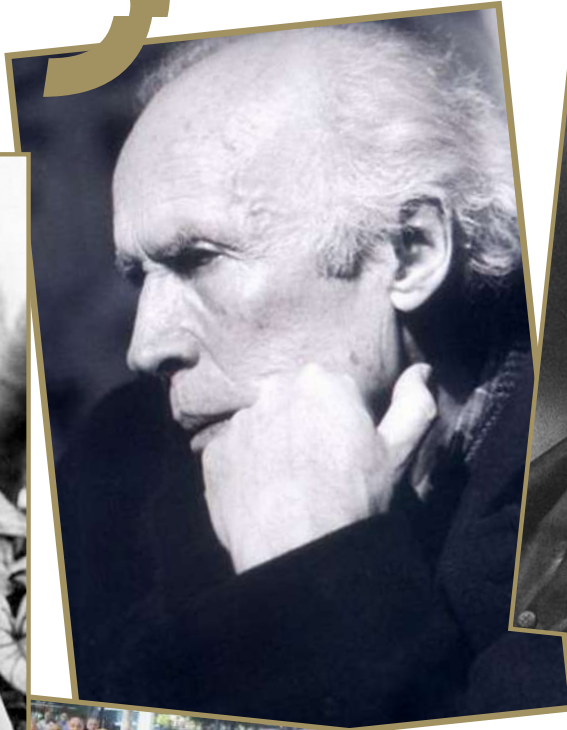
Bir tiyatro eserini filmleştiren Hitchcock sonraki yıllarda başaracağı pek çok şeyi bu filmde sanki bilerek yapmamış gibi. Bir acemilikten de bahsetmek mümkün değil. Çünkü ustanın bu filmde önceki filmleri arasında "Blackmail" ve "Murder" gibi en az iki sağlam filmi var. Bir mülkiyet kavgasını merkezine yerleştiren bu bol diyaloglu filmin dümdüz anlatımını Hitchcock'un isteksizliğiyle açıklayabiliyoruz ancak. İki İngiliz ailenin toprak yüzünden birbirleriyle girdikleri rekabet kimsenin kazançlı çıkmamasıyla sonuçlanıyor, ancak film bittikten sonra aklınızda kalan bir Hitchcock sahnesi de bulunmuyor. Sıkıcı ve gerilim ögesinden uzak hikayesiyle de ilginizi çekmiyor. Usta yine de birkaç ilginç numara yaparak eğlenmeye çalışmış ama nafile.

Setteki diğer filmleri de önümüzdeki hafta bu sayfalarda bulmanız mümkün...

Burak Göral

Zamanına göre başarılımış bazı şeyler var. Uzun kaydırmalı çekimler, açık arttırma sahnesindeki dinamizm gibi...

DVD'deki görüntü aktarımı oldukça eski, beyazlar patlıyor ve yer yer lekeler dikkat çekiyor...

1 - Arthur Conan Doyle

'Tüm zamanların en 'sofistike' dedektifi Sherlock Holmes'u yarattığında yıl 1887'ydi. Ardından birçok 'farklı' roman yazmış olmasına karşın Arthur Conan Doyle adı hep Holmes'la birlikte anıldı, belli ki anılmaya da devam edecek!

2 - Tek Kollu Boksör Uçan Gilyotine Karşı

1975 yapımı bu kült film, Jimmy Wang Yu'nun canlandığı 'tek kollu boksör'e karşı, filme de adını veren 'akla zarar' bir silahla mücadele eden yaşlı ve kör bir 'intikamcı'yla tanıştırdı bizleri.

3 - Curb Your Enthusiasm

Woody Allen'ın yeni filmi "Kim Kiminle Nerede?"'nin başrolüne oturan Larry David, kendisini oynadığı televizyon dizisi "Curb Your Enthusiasm"la 2000'den bu yana 'akıl-fikir' dersleri veriyor.

4 - Jenny Agutter

Nicolas Roeg'le "Sonsuz Çöl" (Walkabout), Michael Anderson'la "Hayal Şehir" (Logan's Run), Monte Hellman'la "China 9, Liberty 37", John Landis'le "Kurtadam Londra'da" (An American Werewolf In London)... Başka söze ne hacet! İşte Jenny Agutter, tüm endamıyla karşınızda...

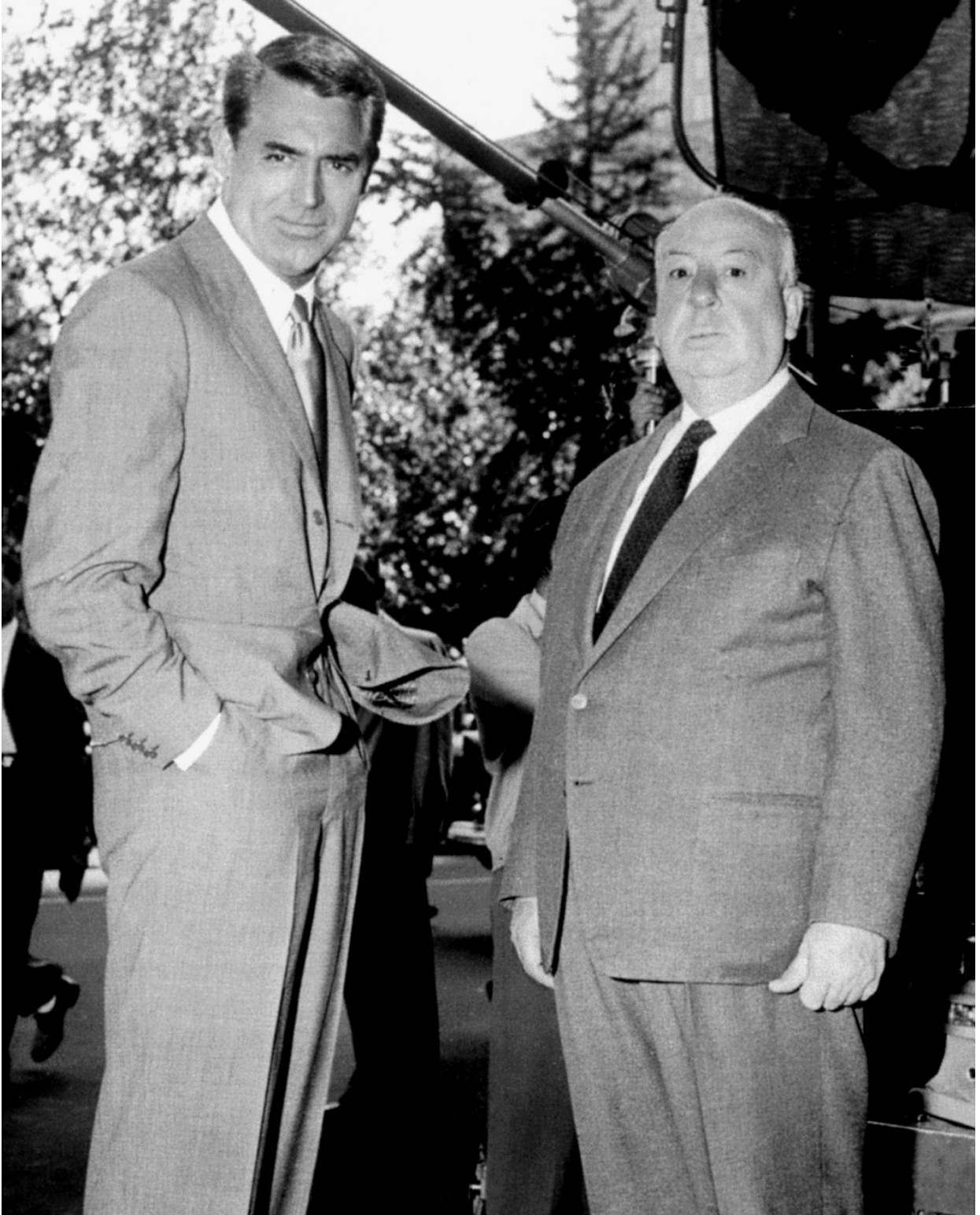
5 - Eric Rohmer (1920-2010)

Fransız Yeni Dalga'sı bir efsanesini kaybetti geçen günlerde. Eric Rohmer'i "Maud'da Geçen Gecem" (Ma Nuit Chez Maud) ya da "Claire'in Dizi" (Le Genou De Claire) gibi başyapıtlarıyla defalarca anmak düşünüyor artık bize. Avrupa sineması ve sinemaseveri çok arayacak onu...

altyazı

FİLMLERİ ALTYAZI İLE İZLEYİN

“ Bir aktör yanıma gelir de karakteri üzerine konuşmak isterse, ona senaryoya bakmasını söylerim. "Peki motivasyonum ne?" diye sürdürürse, "Alacağın ücret" derim! ”

Alfred Hitchcock